

РЕШЕНИЕ

№ 6738

гр. София, 08.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 25.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **8007** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Д. М. С. (Jamilia S.), гражданин на Република Турция, чрез адвокат Д. Б. срещу отказ № ВАК23000427V от 12.07.2023 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на завеждащ Консулската служба при Посолството на Република България в [населено място], Република А..

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби. Според жалбоподателя, са представени всички необходими документи за издаване на исканата виза тип „D“. Административният орган не е преценил правилно събраните в хода на производството доказателства. Адресът, където ще живеят Д. С. и съпругът ѝ Р. С. не е фиктивен, а там се намира имот, собственост на брата на С.. Незаконосъобразно са игнорирани, представените към заявлението документи и необосновано е прието, че на адреса пребивават и други чуждестранни граждани. Не е взето предвид, че кандидатът е съпруг на български гражданин и че намерението им е да се установят в България, което пречатства упражняването на правото им на личен и семеен живот. Необосновано е прието, че Д. С. не е доказала достоверно целта и условията на заявеното пребиваване на територията на страната, защото тези обстоятелства се доказват с документи, които кандидатът е представил. Не е взето предвид и обстоятелството, че жалбоподателката многократно е получавала визи за

краткосрочно пребиваване в България и винаги е спазвала миграционното законодателство на страната.

По време на проведените по делото открити заседания оспорващата не се явява. Пълномощникът ѝ адвокат Б., поддържа жалбата. Позовава се на чл. 8 от Европейската Конвенция за Защита на Правата на Човека и Основните Свободи (ЕКЗПЧОС), а именно нарушаване на правото на личен и семеен живот, чрез което се засягат основни права и свободи на доверителката ѝ, гарантирани от конвенцията. В дадения от съда срок са не представени допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт З. оспорва жалбата и представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Не са представени допълнителни писмени бележки.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 18.05.2023 г. в Посолството на Република България в [населено място], Република А., Д. С., е кандидатствала за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1. Копие от паспорт и лична карта на Д. С., издаден от компетентните азербайджански власти, 2. Удостоверение за сключен граждански брак на 07.04.2023 г., между Д. К. и Р. К. С., издадено от длъжностно лице при [община], 3. Самолетен билет на Д. С., 4. Свидетелство за съдимост, издадено от компетентните азербайджански власти, видно от което Д. С. не е осъждана, 5. Декларация от Р. К. С., че ще осигури средства за издръжка на съпругата му Д. С., по време на престоя ѝ в България, 6. Декларация от Р. К. С., че е съгласен, Д. С. да бъде регистрирана по постоянен и настоящ адрес в имота му, находящ се в [населено място], [улица], вх. А, 7. Застрахователна полица за медицински разноски, издадена на името на Д. С. със срок от 01.05.2023 г. до 30.04.2024 г.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че чужденецът не е доказал целта и условията на планирания престой. Като допълнителен аргумент е посочено, че при извършена проверка на посочения за пребиваване адрес е установено, че на същия са регистрирани още девет чуждестранни граждани, което създава основателни съмнения, че условията на чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ са изпълнени фиктивно, с цел получаване на разрешение за пребиваване в Република България.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 17/03.07.2023 г. на посланика на Република България в [населено място], Република А., с която Исмегюл Д., завеждаща консулската служба, е определена да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Като доказателство по делото, във връзка с извършена по чл. 30 от Наредбата процедура от компетентна служба за административен контрол на чужденците при ОД на МВР, [населено място] е прието писмо от 25.09.2023 г., от Заместник-директор на Дирекция „Миграция” – МВР, с приложено към него писмо рег. № 5365р-1450/16.06.2023 г. на Заместник-Директора на ОД на МВР, [населено място]. В

документа е отразено, че във връзка подаденото заявление за издаване на виза от Д. С. е извършена проверка на посочения адрес за пребиваване [населено място], [улица], вх. А. Проведен е телефонен разговор с Р. С., съпруг на апликанта, който е посочил, че се намира в Германия на работа, но майка му Е. С., може да съдейства за проверката. При извършена проверка на адреса от младши-районен инспектор при РПУ, [населено място] е установено, че същият се намира в ромската махала. На място полицейският служител е разговарял с майката на Р. С., която не му е предоставила достъп до жилището. Установено, че на този адрес има няколко сгради, за които не е ясно дали са годни за живеене. Жилището, посочено от майката на съпруга на Д. С., според външния оглед представлява двуетажна сграда, чиито първи етаж не е годен за живеене, а вторият е с площ от около 100 кв.м. изглежда годен за живеене. На същия адрес са регистрирани още 9 български граждани – роднини на Р. С.. Е. С. е посочила, че синът ѝ и Д. С. са се запознали по интернет и тя за първи път е дошла в България през април 2023 г., когато те сключили граждански брак. Тържество не е имало. Няма снимки от церемонията. По нейни сведения, Р. С. не е в Германия, а работи като дървосекач в България. Предвид на противоречивите данни, свързани със съвместния живот на двамата съпрузи, ОД на МВР, [населено място] е дала отрицателно становище за издаване на виза на Д. С..

Видно от приетото становище на Заместник-Председателя на ДА „Национална сигурност”, видно, от което агенцията не възразява срещу издаване на виза на Д. С., гражданин на Република Турция.

Като доказателство по делото са приети копие от паспорта на Д. С., видно от който на същата е издадена виза за краткосрочно пребиваване в Република България от 19.09.2023 г. до 18.12.2023 г. и нотариален акт, издаден на Р. С., видно от който, той е станал собственик по давностно владение на недвижим имот, в [населено място], [улица]на двуетажна сграда, със застроена площ от 48 кв. м.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на Д. С., на 12.07.2023 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 24.07.2023 г. (вх. № 27593), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от завеждащ Консулската служба при Посолството на Република България в [населено място], Република А., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към

чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза са посочени както правните (чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ), така и фактическите основания за издаването му - Д. С., гражданин на Република А. не е доказала достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. При извършена проверка на посочения за пребиваване адрес е установено, че на същия са регистрирани още девет чуждестранни граждани, което създава основателни съмнения, че условията на чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ са изпълнени фиктивно, с цел получаване на разрешение за пребиваване в Република България.

В разглеждания казус е безспорно, че Д. С. е подала искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, на основание чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

След проведена процедура по чл. 30, ал. 1 от Наредбата, видно от цитираното по-горе писмо, обективизираща извършена от ОД на МВР, [населено място] проверка, дирекцията е възразила срещу издаване на виза, с мотиви, подробно изложени в цитираното по-горе писмо рег. № 5365р-1450/16.06.2023 г. на Заместник-Директора на ОД на МВР, [населено място].

След обсъждането и събраните по делото доказателства могат да се направят следните изводи.

Според настоящия съдебен състав, в хода на проведеното съдебно производство, жалбоподателят не обори изводите на административния орган, направени в оспорения отказ, в съответствие с дадените му указания по чл. 170, ал. 2 от АПК в определенията за насрочване на делото.

Очевидно е в случая, че не се установява основаната цел, мотивирала Д. С. да поиска издаване на виза тип „D“, за да се установи в Република България.

По силата на чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

В разглеждания казус Д. С. не е мотивирала искането си за издаване на виза на някое от посочените основания. Не е ясно, къде и за колко време смята да се установи и как ще се издържа в България.

От цитираното по-горе писмо на Директора на ОД на МВР, [населено място], имащо силата на официален свидетелстващ документ, съгласно чл. 178 от ГПК не се установява, че бракът сключен между Р. С. и Д. С. отговаря на нормалните разбирания за граждански брак, като доброволен съюз между мъж и жена, сключен по взаимно, свободно и изрично съгласие. Съпругът не е дал, каквото и да е обяснение за това от колко време познава оспорващата и как са се запознали, кога са решили да

сключат брак и какви са бъдещите им планове като семейство. Не е установено изобщо къде пребивава той, защото по време на проверката, при проведения телефонен разговор с полицейските служители е посочил, че е в Германия, докато по сведения на майка му Е. С., той работи като дървосекач в България. Тези обстоятелства не дават възможност да се направи извода, че той и Д. С. имат наистина намерение да живеят заедно като съпруг и съпруга, в общо домакинство и да градят сериозни семейни взаимоотношения.

При извършената проверка, полицейските служители не са допуснати до имота, където се твърди, че Р. и Д. С. ще живеят. На този адрес, находящ се в ромската махала на [населено място] са регистрирани общо девет човека, включително и дъщерята на Р. С. и не се установява, че същият е годен за осигуряване на нормални жилищни нужди. От приложения нотариален акт е видно, че сградата е със застроена площ от 48 кв.м., където едва ли биха могли да живеят 10 души, при поносими битови условия. Следва да се отбележи, че в оспорения акт е посочено, че на адреса са регистрирани девет чужди, граждани, докато в писмото на ОД на МВР, [населено място], се посочва, че регистрираните са български граждани. Това разминаване според настоящият съдебен състав не може да повлияе върху законосъобразността на оспорения отказ, с оглед обстоятелството, че не се установиха останалите законови изисквания за издаване на виза тип „D”.

На последно място следва да се отбележи, че независимо от попълнената декларация, към заявлението за издаване на виза, не са представени каквито и да са доказателства, че Р. С. може да осигури финансова издръжка на съпругата си по време на престоя ѝ в България. Няма данни, че той работи по трудово правоотношение, че има доходи като самоосигуряващо се лице или, че има доходи от дейност на притежавани от него търговски дружества. Няма и доказателства, че двамата съпрузи притежават парични средства, депозирани в банкова институция.

Тези обстоятелства са допълнителен аргумент за липса на достатъчно данни за истинската цел и условия на пребиваването на чуждата гражданка в Република България.

Според настоящият съдебен състав Д. С. не доказва нито в хода на административното, нито на съдебното производство истинската цел, условията и намеренията за пребиваването си в страната, поради което следва да се приеме, че административният орган правилно е отказал издаване на виза тип „D”.

По изложените съображения съдът намира, че оспорения акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което жалбата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Предвид на факта, че такива не са поискани своевременно, съдът не дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. М. С. (Jamila S.), гражданин на Република Турция, чрез адвокат Д. Б. срещу отказ № ВАК23000427V от 12.07.2023 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на завеждащ Консулската служба

при Посолството на Република България в [населено място], Република А..
Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.